

ပြာသာဒ်

လုံခြုံစေ့ငြိမ်း
ဆောင်းရိုက်



MAZNA
MAZNA
THIRU
R

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

ဆောင်း၏ အေးစက်စက် လက်ကြီး သရမ်းမှုကြောင့် ‘အမြဲတေ’
မေးခိုက်သွားသည်။ ။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိအောင် စိမ့်တက်တုန်ယင်သွား
သည်။ ။ သို့သော် ထိုအေးစိမ့်မှုသည် အမြဲတေ နှလုံးသားအတော့ မတိုးဝ
င်နိုင်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အမြဲတေနှလုံးသား၌
မီးပိုင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

မီးမှ သောကမီး ထိုမီးတွေက မိမိရင်နှင့်အပြည့်။

ထိုမီးကို ဆောင်း၏ ငွေနှင်းမှုန်တို့ ပက်ဖျန်းမှုကြောင့် ငြိမ်းအေးသွား
လျှင် အဘယ်မျှကောင်း လိမ့်မည်နည်း။

"ကလေးမ ဘယ်သူမှ လာမကြုံသေးဘူးလား"

ရှမ်းသံဝဲဝဲနှင့် မေးလိုက်သော ရထားပေါ်၌ အသိဖြစ်ခဲ့သူ ရှမ်းအမျိုး
သမီးကြီးကို ခေါင်းခါပြ လိုက်ရုံသာ ခါပြလိုက်နိုင်သည်။ ။ အင်အား ကုန်
ခန်းသွားသူနှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားလိုက်ပါသွား"

"ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

အမြဲတေ နာရီကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူပြောလိုက်သည် ။
ဆယ်မိနစ်တိတိ စောင့်ဦး မည်။ လာမကြိုလျှင်တော့ လိုက်သွားလိုက်သ
ည် ။

ယခုမှ ရထားဆိုက်ကာစဆိုတော့လည်း ဘူတာရုံ တစ်ခုလုံး ခရီးသ
ည် များ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေသေးသည် ။ သို့သော်
လိုရာခရီးသွားကြသဖြင့် တစ်စတစ်စ လူစုကွဲသွားသည် ။

ဘူတာရုံထဲ ကြွင်းကျန်ရစ်သူမှာ မိမိနှင့် ဘူတာရုံ အလုပ်သမားများ
မျှသာ။

အမြဲတေငိုချင် လာပြီ။

‘နန်းမာလာ’ကိုပဲ စိတ်တိုရမလား။

‘ကိုကို’ ကိုပဲ ဒေါသထွက်ရမလား။ ဘာမှ ဝေခွဲမရတော့။

အားတင်းလိုက်သည် ။

လူဆိုသည် မှာ မွေးဖွားလာကတည်းက တစ်ယောက်တည်း။ သေ
တော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပင်။ မွေးသည် မှ သေခြင်းဟူသော ဘဝ
၏ နောက်ဆုံးမှတ်တိုင်ကို လျှောက်လှမ်းတော့လည်း
တစ်ယောက်တည်း ဆိုခြင်းသည် အဆန်း မဟုတ်ဘူး ဟု ထင်ပါသည် ။

မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း သား
ရေဂျာကင်အောက်မှ လွတ်ကင်းနေသော ထုံကျဉ်နေသည့် လက်နှင့် ဆု
ကေ့စ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည် ။

‘လေးလိုက်တာ’ အားမာန်တို့ ပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသ

ည် ။

စုံရပ်နေသော ခြေထောက်တို့ မှာ ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံနေသ
ည် ။

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ "

အမြဲတေ နောက်ပါးမှ ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည် ။

ချက်ချင်းဆိုသလို မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လာရပ်သည် ။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။

အကြံအဖန်လာလုပ်တာများ လား။ သတိထားရသည် ။

"မင်း အမြဲတေလား"

အမြဲတေ အားတက်သွားသည် ။ မျက်ဝန်းအစုံ လင်းလက်သွားသည်
။ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်ကာ -

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျုပ် နန်းမာလာရဲ့ အစ်ကိုပဲ"

"နန်းမာလာကော"

"သေပြီ"

"ရှင်"

"မင်း အိမ်လိုက်မလား၊ ပြန်မလား၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

အမြဲတေ ငိုချင်သွားသည် ။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမလား။

"အမြဲတေမှာ တခြားသွားစရာနေရာမရှိဘူး"

"အမေကတော့ မှာ လိုက်တယ်၊ ပျော်သလောက်လိုက်နေနိုင်တယ် တဲ့ ၊ ဆန္ဒရှိရင်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ် ကိုမှာ လိုက်တယ်၊ မင်း လိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့ "

စကားပြောပုံမှာ မချောမွေ့မပြေပြစ်။ အမြဲတေ နားခံရဆိုးလှသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ"

စိတ်ရှည်ဟန်မတူသော နန်းမာလာအစ်ကိုက ထပ်မေးလိုက်သည် ။

"လိုက်မယ်"

လောလောဆယ် ဒီနည်းလမ်းကလွဲပြီး အမြဲတေမှာ ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိသေးပါ။

"ဒါဖြင့်လာ၊ ပေး"

အမြဲတေထံမှ ဆုကေ့စံနှင့် ခြင်းတောင်းကို ဆွဲယူကာ ထွက်သွားသည် ။

သူ့ခြေလှမ်းကျဲကြီးကိုမီအောင် မနည်းလိုက်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံက ပါ ခိုတွဲလိုက်ပါလာသည် ။

နန်းမာလာသေပြီတဲ့ ။ ဒီအတွက် သူ ဝမ်းနည်းသည် ။ နန်းမာလာ သေဆုံးခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းရမည်လား။ သူ့အတွက် အားကိုးရာ မဲ့သွားခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းရမည်လား။ ဒီအတွက်တော့ သူ ကွဲကွဲပြားပြား မစဉ်းစားနိုင်ချေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတော့ ဖြစ်ပေါ်နေ သည် ။ သူစိမ်းများ အလယ်၌ မည်ကဲ့သို့ စခန်းသွားရမည်နည်း။

ရှေ့မှ ရှမ်းဘောင်းဘီရှမ်းတိုက်ပုံနှင့် နန်းမာလာအစ်ကိုကို ကြည့်ရင်း အမြဲတေရင်၌ မောဟိုက်လာသည်။ ။

ပြောဆိုပုံမှာ ရိုင်းသည် ဟု ယူဆမိသည်။ ။ သို့သော်လည်း ပညာမတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင် သည် ဟု ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ။

လောလောဆယ်အတွက်တော့ အမြဲတေအတွက် အားကိုးရာသည် လောကွက်မရှိသော စကားကို လိုရာသာ ပြောတတ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရသည်။ ။

လောကကြီးသည် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်နှယ် ချောမွေ့ချင်မှ ချောမွေ့နိုင်မည်ကို အမြဲတေ သဘောပေါက်မိပါသည်။ ။

အများ အမြင်တော့ အမြဲတေသည် ပန်းမွေ့ရာပေါ်မှ ခုန်ချခဲ့သည် ဟု။ သို့သော် ...

အမြဲတေသည် အများ အထင် ထိုပန်းမွေ့ရာ ရှိရာသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လှည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

"မြန်မြန် လာလေ၊ အားကြီးနွေးတာပဲ"

"ဟုတ် ... ဟုတ် ... လာပြီ လာပြီ"

သူကခြေလှမ်း အမြဲတေက အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်နေရခြင်းမှာ အဖြစ်ကို လုံးဝ စာနာနားလည်ပုံ မရသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက် အဓိပြေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ရှမ်းပြည်အအေးဒဏ်ကို အမြဲတေ အန်တုလိုက်နိုင်ပြီ။

အခန်း (၂)

"အမေ ... ပါ လာပြီဗျ"

သူ့အသံကြီးကြောင့် ပန်းခင်း၌ လာရောက် လူပျိုလှည့်နေသော ပိတုန်းလိပ်ပြာတို့ လန့်ပြေးကုန်ကြသည် ထင်။

"ဟေး"

ပန်းခင်း၏ အလယ်မှ အသံတစ်သံနှင့်အတူ ခေါင်းပြုတ်ကာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ပေါ်လာသည် ။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ခေါင်းပေါင်းထားသည် ။

"ဟယ် ... လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား"

"အယ် ..."

သူမ၏ နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် အမြဲတေ မျက်နှာမထားတတ်တော့။

"အမေ ... ကျွန်တော် သွားနှင့်ပြီဗျာ"

"အေး ... အေး"

အမြဲတေကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ပစ္စည်းများ ယူဆောင်လျက် သူထွက်သွားသည် ။ ထင်းရှူးပင်နှင့် ချယ်ရီပင်များ ဝန်းရံလျက်ရှိသော တစ်ထပ်တိုက်ပု အိမ်လေးဆီသို့ သူသွားနှင့်သည် ။

"လာ ... သမီး၊ ညည်းကို အမေတို့ စောင့်နေတာ"

"ဟုတ်ကဲ့အမေ"

သူမက အမေဟု ဆိုလာသဖြင့် အမြဲတေကလည်း အမေလိုက်သည် ။
"ရင်ထဲ၌ ထွေးထွေး နွေးနွေးရှိသွားသလိုပင်ခံစားလိုက်ရသည် ။"

"ဘုရားပန်းခူးရင်း ထွက်စောင့်နေတာ"

"ပေးလေ ... အမြဲတေ သယ်ခဲ့မယ်"

ဘုရားပန်း လာခူးသည် ဆိုသည် မှာ ကြိမ်ခြင်းအဝိုင်းလေးနှင့် အပြည့်ပင်။ နှင်းဆီ၊ ဒေလီယာ၊ သစ္စာပန်း၊ မေမြို့ပန်းနှင့် ဒဂိုးပန်း ရောင်စုံတို့ မှာ လျှံဝေလျက်ရှိသည် ။

"နန်းမာလာ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ အမေ"

တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာကို ညှိုးနွမ်းအောင်ထားပြီး မေးရသည် ။ ရင်ထဲ၌ နန်းမာလာ သေဆုံးခြင်းအတွက် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ခံစားချက်မရှိသလို ဖြစ်ပေါ်နေမိသေးသည် ။ သို့သော် ဟန့်ကိုယ်ဖို့ ဆိုသကဲ့သို့ နာရေးသတင်းအတွက် ကြေကွဲသောမျက်နှာရိပ် ထားရသည် ။

"ဘာရယ် ... ဘာမေးလိုက်တာလဲ"

အမေသည် နားလေးဟန်မတူပါ။

"နန်းမာလာ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ"

"နန်းမာလာဆုံးပြီလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ"

"ရှင်"

ဒီတစ်ခါ နားလေးရသူမှာ အမြဲတေ ဖြစ်သွားသည် ။ အမေကို ကြည့်မိသည် ။

အမေသည် မပြင်မဆင်ကြားက အတော်ချောသည့်အမျိုးသမီးပေပဲ။

"သမီးမေးတာ အမေနားမလည်ဘူး"

အမြဲတေလည်း နားမလည်တော့၊ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည် ။

ရှင်းအောင်တော့ ပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်ကာ ...

"အစ်ကိုက နန်းမာလာသေပြီလို့ ပြောလို့ ပါ"

ဟား... ဟား ... ဟား ... ဟား

အမေ့ရယ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

အမြဲတေ မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ဘုရားရေဟု စိတ်တွင်း၌ တမိသည် ။ ရူးများ ရူးနေကြသလား။

မျက်ရည်ထွက်အောင်ရယ်ပြီးမှ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော အမြဲတေကို သတိရသွား ဟန်နှင့်ကြည့်ကာ ရယ်ရှုန်မသက်တသတ်နှင့် ...

"ဒီကောင် အဲဒီလိုပြောသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အလကား လူပျိုသိုးကြီး၊ သူ့ဘာသာသူ အိမ်ထောင်မကျတိုင်း ညီမလင်ယူတာကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေတာ"

"ဪ"

ခုမှ အမြဲတေ နားလည် သဘောပေါက် သွားသည် ။ သူငယ်ချင်း မသေသေး။ ဒီလိုဆိုရင် တွေ့နိုင်သေးသည် ။ ထခုန်မတတ် ပျော်ရွှင်သွားမိသည် ။ ကျဆင်းနေသော စိတ်ဓာတ်တို့ ပြန်လည် တက်လာသည် ။

"ဒါဖြင့် နန်းမာလာ ဘယ်မှာ လဲ အမေ"

"သူ့လင်အိမ်မှာ လေ"

စကားလုံးတို့ သည် အနုအရွယ်ရှိပါ။ သို့သော် အမြဲတေအတွက်တော့ အားတက်ဖွယ်ကောင်း နေသည် ။

"သူ့လင်အိမ်က ဘယ်မှာ လဲအမေ"

အမြဲတေပင် အမေ့သံယောင်လိုက်ကာ ‘သူ့လင်’ဟု သုံးလိုက်မိသည် ။ ဤစကားလုံး ကြမ်းတမ်းသလား၊ အမှန်စကားကိုသုံးခြင်းလား အမြဲတေ ဝေခွဲမနေချင်တော့။ သုံးရသည် မှာ တော့ အားပါးတရရှိသည် ။

"တပ်ထဲမှာ ၊ ဟိုကောင်မသိအောင် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ညည်း သူ့ရှေ့မှာ အဲဒီအကြောင်း မပြောနဲ့ နော်၊ တော်ကြာ ညည်းကိုပါ ရန်လုပ်နေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါအမေ"

အမေ့ကို ဝမ်းသာအားရပင် ကတိပေးလိုက်သည် ။ အမေသည် သားကိုကြောက်ပုံရသည် ။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ကြောက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

"အမေတောင် မြေးချီရကာနီးနေပြီ"

အမေ့မျက်နှာ၌ ပီတိပန်းများ ပွင့်လန်းနေသည် ။ မြေးရတော့မည်ဖြစ်သော အဘွားတစ်ဦး၏ ဂုဏ်ယူသောမျက်နှာလေလား။

"မြေးရတော့မှ ဟိုကောင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဘယ်လိုနေမလဲမသိ ဘူး၊ မျောက်အုန်းသီးရသလိုပဲ ဖြစ်နေမလား မပြောတတ်ဘူး"

အမေက သားနှင့်သမီး ပြန်လည် အဆင်ပြေစေချင်ပုံရသည် ။

"သမီး ဒီမှာ ပဲတည်းနော်၊ ဟိုမှာ က မွေးကာနီးမို့လို့ ဆိုပြီး သူ့ယော
က္ခမနဲ့ ယောက်မ ရောက်နေတယ်၊ ညည်းအနေကျဦးကြပ်လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အမေတို့ မနွဲ့သရွေ့ နေမယ်လေ"

"မနွဲ့ပါဘူး ဘာကိစ္စနှင့်ရမှာ လဲ၊ နေနိုင်ရင်တစ်သက်လုံးနေ၊ ကျုပ်
သားကိုသာ တည်းအောင် ပေါင်း၊ သူပဲဆိုတာ"

အမေ့စကားကြောင့် အမြဲတေမျက်နှာ ထူပူသွားသည် ။ အမေက
တော့ သူ့စကား ဘယ်ရောက် လို့ ရောက်မှန်း သိဟန်မတူ။

တောင်ကုန်းခပ်ပြေပြေလေး တက်ရသောကြောင့် ရထားစီး၊ ကားစီး
နှင့် ခရီးပန်းခဲသူ အမြဲတေခြေလှမ်းသည် အမေ့ကိုမမီ။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကလေးအဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ကြုံမည့်
သူမရှိ ...

"အမေရေ ... ဒီမှာ ဧည့်သည် လာပြီ"

အမေက အိမ်ထဲ လှမ်းအသံပြုလိုက်သည် ။

"လာပြီ... ကျုပ်သိလားပဲ၊ ဆာလာမှာ ပဲဆိုပြီး ထမင်းပွဲပြင်နေတာ၊
ရေအရင်ချိုးလိုက် ကလေးမ"

လာပြန်ပြီ အမေတစ်ယောက်၊ အမေက 'အမေ'ဟု ခေါ်သည် ဆို
တော့ အဘွားဖြစ်ရမည်။ သို့သော် အသက် သိပ်ကြီးပုံ မရသေးပေ။

"ဟိုကောင်ကော"

"ယာထဲ ဆင်းသွားတယ်"

ဟိုကောင်ဆိုသည် မှာ ဘယ်သူ့ကို ပြောသနည်း၊ နန်းမာလာ၌ မောင်
နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည် ဟု သာ သိထားသည် ။

"အမေ့မြွေးက သိပ်ရယ်ရတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကွမ်းချိုးတက်နေသော ပါးစပ်နှင့်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဘွားသည် ကွမ်းစားကြောင်း အမြဲတေ သိလိုက်သည်။

"နန်းမာလာ သေပြီလို့ ပြောလိုက်လို့ ဧည့်သည် က ကျွန်မကို မေးနေတယ်"

"ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ ကလေးဆိုးကြီး၊ ခုလဲ ထမင်းကို ကျားကိုက်သလိုစားပြီး ယာထဲဆင်းသွားတယ်၊ ဧည့်သည် အနေခက်နေမှာ စိုးလို့ တုံလေ၊ အဟင်း ... ဟင်း"

အဘွားက ရယ်လိုက်သောအခါ ကွမ်းဆီတက်နေသော သွားရဲရဲကြီးတို့ ပေါ်လာသည် ခုထိက်ထိ သွားတွေကောင်းတုန်းပင်။ ကွမ်းတွေ သည် လောက်ဝါးတာ သွားတွေ မကျိုးပဲ့ကုန်ဘူးလားဟု အမြဲတေ မေးလိုက်ချင်သည်။

"နန်းကောက်ရေ ရေနွေးစပ်ပြီးပြီလား"

အိမ်ရှိ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

"လာ ... သမီးရေချိုးလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ပြီးမှ အနားယူပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

တော်သေးသည် နန်းမာလာ မရှိသော်လည်း အမေနှင့် အဘွားက ခင်စရာကောင်းသည်။ အမြဲတေ မကြောင်ရ။

အမေသည် ခေတ်မီသည် ။

အမေသည် သွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟု လည်း အမြဲ
တေသိထားသည် ။ သို့သော် ...

အမေ၌ ပညာတတ်လက္ခဏာတို့ ဘာမှ မတွေ့ရ။ တောင်သူမကြီးတစ်ဦးနှင့်ပင် တူနေသည် ။

သို့ပေမဲ့ အမေအိမ်သည် ခေတ်မီသည် ။ အိပ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်း အိမ်
သာပါတွဲလျက် ဖြစ်သည် ။ အိပ်ခန်း သုံးခန်းရှိသည် ။

သုံးခန်းစလုံး ထိုသို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသည် ။

"နန်းမာလာ အခန်းလေ"

အမေက အမြဲတေအား လိုက်ပို့ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းက အမေတို့ သားအမိ အိပ်တယ် ဟိုကောင်
အခန်းက အမေတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းလေ"

နန်းမာလာအခန်း၌ပင် အမြဲတေအား နေရာချထားပေးသည် ။ လေ
မွေ့ရာ ဂွမ်းစောင်ခေါက် ကြီးများ နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသော ခုတင်၊ ဗီရို၊
မှန်တင်ခုံနှင့် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေသည် ။

ရပ်စောက်မြို့ မနီးမဝေးခြံကျယ်ကြီးတွင် ဤကဲ့သို့ ခေတ်မီအသုံးအ
ဆောင်များ ရှိလိမ့်မည်ဟု ‘အမြဲတေ’ မသိခဲ့ပါချေ။

ရေချိုး ကြွေလုံကြီးထဲတွင် ရေနွေး စပ်ထားပေးသည် ။ သို့တိုင်
အောင် ရေချိုးရသည် မှာ ချမ်းတုန်သွားသည် ။ မြန်မြန်ချိုး၊ မြန်မြန် ဆ
ပ်ပြာတိုက်ပြီးမှ ရေစိမ်ပစ်လိုက်သည် ။ ခရီးသွားခဲ့သဖြင့် ခေါင်းလျှော်
လိုက်သေးသည် ။

ရေချိုးခန်းကထွက်တော့ မေးခိုက်သံပင် မြည်နေသည်။ ။

"ကျွန်မ သနပ်ခါးသွေးပေးရမလား အစ်မ"

နန်းကောက်က မေးလိုက်သည်။ ။

"နေပါစေ ... မလိမ်းတော့ဘူး"

ဤမျှအေးသော ဒေသဝယ် အေးစက်စက် သနပ်ခါးကို မျက်နှာပေါ်
မတင်ချင်တော့ပါ။ နေဗီယာသာ လူးလိုက်ပြီး ပေါင်ဒါပါးပါး ရိုက်လိုက်
သည်။ ။ ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ ။ အင်္ကျီမြန်မြန်ဝတ်ကာ အနွေးထည်ထပ်လို
က်သည်။ ။ လူမှာ တော့ အတန်ငယ် လန်းဆန်းကာ ပေါ့ပါးသွားသည်
။

"ပြီးပြီလား သမီးလား"

တောင်သူမကြီး၏ ထမင်းဝိုင်းတွင် ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ သားလှီးစားများ
ပါသည်။ ။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းဟင်းများက ကုန်းမြင့်
ဒေသနှင့်အညီ ထင်ပါသည်။ ။ ဘေးနား မီးဖိုကြီး၌ ရေနွေးကရားအိုးကြီး
နှင့် ဟင်းချိုအိုး ချထားသေးသည်။ ။

"သမီး ... ဝက်သား၊ အမဲသား စားရဲ့ လား"

"အကုန်စားတယ်အမေ ဘာမှ မရှောင်ဘူး"

"အိုး ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါ အမဲနပ်ဘူးပဲ နန်းမလား ပေးလိုက်တာ
၊ ဟိုကောင် စားသွား သေးသလား အမေ"

"စားပုံတော် စားပုံ၊ ကျုပ် ရယ်ချင်လိုက်တာ မနည်းအောင့်ထားရ
တယ်၊ သူသိရင်တော့ ထမင်းပန်းကန်ပဲ ပေါက်ခွဲသွားမလားဘဲ"

အမေနှင့် အဘွား စကားကြားဝယ် အမြဲတေ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ အမေကော အဘွားပါ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းနှင့်ပင် စားကြသည် ။

"အမေတို့ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို တုတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒီလောက် အေးနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဆီခဲလို့ ပန်းကန်တောင် ရေနွေးနဲ့ ဆေးနေရတာဆိုတော့ ... လက်နဲ့ စားရင် အေးသွားတဲ့ လက်ခြောက်ကြီးနဲ့ စားရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဒါကြောင့် ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းနဲ့ပဲ စားဖြစ်ကြတယ်"

အမေက အမြဲတေ မမေးရဘဲ ရှင်းချက်ထုတ်နေသည် ။

ရေနွေးကြမ်းကို ဆားခပ်သောက်သောကြောင့် အမြဲတေ တအံ့တဩကြည့်မိသည် ။

"ဝမ်းမချုပ်ဘူး ကလေးမရဲ့ "

အဘွားက အမြဲတေဝမ်းထဲကို မြင်လိုက်သည့်အလား ပြောလိုက်သည် ။

"အမြဲတေ ... တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမလား"

"အဘွား ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဟိုမြေးမကို သွားချောင်းမလို့ လေ"

"ဒါဖြင့် အမြဲတေလဲ လိုက်မယ်"

"ဟိုအကောင် မတွေ့အောင်လဲ သွားဦးနော်"

"ကျုပ်သိပါတယ်အေ ... လာ ... အမြဲတေ သွားမယ်"

အဘွားနှင့်အတူ အမြဲတေပါ လိုက်ပါလာသည် ။ အမေသည် သူ့သားရှိရာ အိမ်နောက်ဘက် တောင်ယာခင်းသို့ ဆင်းသွားလေသည် ။

အဘွားက သူ့သမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဒါဆို စိတ်ချရပြီ၊ သူ့သားကို သူထိန်းထားလိမ့်မယ်လာ ... အမြဲ
တေ စက်ဘီးစီးတတ် သလား"

"တတ်တယ်"

ရန်ကုန်၌ တစ်နာရီ ခြောက်ကျပ်နှင့် စက်ဘီးတစ်ခေတ် ထလိုက်က
တည်းက အမြဲတေ စက်ဘီးစီးတတ်ခဲ့သည်။ ။

ဒယ်ဒီကို ပူဆာ၍ စက်ဘီးတစ်စီး အပိုင်ရခဲ့ပြီးနောက် လစ်လျှင်လစ်
သလို ကန်တော်ကြီး တစ်ပတ်တော့ ပတ်နေကျဖြစ်ခြင်းကြောင့် စက်
ဘီးနှင့် အမြဲတေသည် အရင်းနှီးဆုံးသော အပေါင်းအသင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဖြင့် ပိုဟန်ကျသွားပြန်ပြီ၊ သွား ... သွား ... အိမ်ဘေးက မြင်း
ဇောင်းနားမှာ ထောင်ထား တဲ့ စက်ဘီးကို သွားယူခဲ့လိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့အဘွား"

အမြဲတေသည် ဝမ်းသာစွာပင် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ပြေးတက်ခဲ့
သည်။ ။ လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝခံစားနေရသည်။ ။

အဘွားက ပန်းခင်းကိုဖြတ်၍ တောင်ခြေသို့ ရောက်နေလေပြီ။

အမြဲတေ စက်ဘီးကို ဖရီးရိုက်ကာ အရှိန်နှင့် လိမ့်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

"ဘုရားရေ ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မနည်းသည် ရယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်
သွားမှ မိဘတွေရင် မကျိုးခင် ကျုပ်ပါ အရင် အချောင် ရင်ကျိုးနေပါမ
ယ်"

အဘွားက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ ရိုးစင်း
သော အမှန်စကားပင်။

အမြဲတေ ပြုံးကာ "မိုင်နာပါ အဘွားရာ" ဟု ပြောလိုက်တော့ ...

"အံ့မာ ... မိုင်နာတွေ မေဂျာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လောလောဆယ် မှောက်နေလို့ ကျိုးပဲ့နေဦးမယ်"

"မမှောက်ပါဘူး အဘွားကလဲ"

ကွမ်းချေးတက်နေသော အဘွားကြီးက မိုင်နာတွေ၊ မေဂျာတွေ ပြောလာတော့လည်း အမြဲတေ ဖြုံသွားရသည်။ ။ တောင်ကုန်းမို့မို့လေးတွေ ပေါများ သော ရပ်စောက်မြို့လေး၏ အေးချမ်းမှုကို အမြဲတေ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားသည်။ ။

"အဘွားတို့ မြို့လေးက သာယာတယ်နော်"

"အေးလေ ... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဒီကမ္ဘာနိုင်တာပေါ့။ ရာသီဥတု ကြမ်းပေမဲ့လည်း ပန်းခင်းနဲ့ နှင်းဖွေးဖွေး မြင်ရလို့ ရှိရင် ကြမ်းတမ်းခြောက်သွေ့ခြင်းကို မေ့သွားတာပါပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော် အဘွား"

အမြဲတေ၏ ရင်ထဲမှ အပူမီးတို့ ကို ယခုမှ သတိရမိတော့သည်။ ။ တဒင်္ဂအားဖြင့်တော့ နန်းမာလာတို့ ၏ မိသားစုနှင့် ပန်းခင်း၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကလေးတို့ သည် အမြဲတေ၏ အပူမီးတို့ ကို ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ ။

ကိုကိုကို ခေါ်ပြလိုက်ချင်သည်။ ။

အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ကော ဒီလိုအလှအပမျိုးတွေ ရှိရဲ့ လားကိုကို

...

လောကကြီး၌ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် သဘာဝအလှတ

ရားများကို မခံစားတတ်ဘူး ဆိုလျှင် လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်ဟု အမြဲတေ
တွေ့လိုက်မိသည်။ ။

အခန်း (၃)

"နန်းမာလာ"

"ယောက်မ"

"ဟဲ့ ... မိန်းမ၊ ဖြည်းဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်း"

မီးပုံးပျံအလား လွင့်ပျံနေသော ဗိုက်ကြီး တကားကားနှင့် ပြေးကြိုသော နန်းမာလာကို အမြဲတေ အသည်းယားစွာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

"ပျံလွှားမလေး နီး လာပြီလား"

"ထင်တာပဲ၊ ခါးတောင် ကိုက်လာသလိုပဲ၊ လာ ... ယောက်မ"

အမြဲတေ ကြက်သီးထသွားသည်။ ။ ယခင်က သူ့အား ယောက်မဟုတ်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ စပြောင်ခဲ့ ဖူးသည်။ ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုမှ မခံစားခဲ့ရ။ ။ အခုခေါ်သောအခါ၌ အမြဲတေ ကျောချမ်းသွားသည်။ ။ နန်းမာလာအစ်ကို၏ ပုံကို မြင်ယောင်သောအခါ "အဟွန်း ... ပဲပုပ်စော်နံတဲ့ ရုပ်ကြီး" ဟု တွေးမိကာ ကြက်သီးထသွားသည်။ ။

"ဘယ့်နဲ့ လဲ ... ငါ့အစ်ကိုမိရဲ့ လား"

"တော်စမ်းပါ"

"ချောပါတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါတယ်"

"တော်စမ်းပါ။ နင့် မီးပုံးပျံကြီးကလဲဟယ် အပျိုဗိုက်သာဆိုတယ် အကြီးကြီးပါလား"

"ကြီးဆိုပဲနဲ့ အာလူးက လတ်ဆတ်တာကိုးဟဲ့၊ ငါ့ယောက်ျားကလဲ ပဲ ကုလားဟင်း အချက်ကောင်းတယ်၊ နင်ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် လာနေပါလား"

"တော်စမ်းပါ၊ ငါအဘွားတို့ နဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အဲ ... နင့်ဖို့ ယူ လာတဲ့ အစတွေတော့ ငါ့သေတ္တာထဲမှာ မေ့ခဲ့တယ်"

ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်အဆန်းတို့ က မိမိအား မေ့တတ်အောင် ပြုလုပ် လိုက်သည် ထင်ပါသည်။ ။

"ဘာလဲ ... ငါ့အစ်ကိုကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးကိုမေ့သွားပြီပေါ့"

"ငါနော် ... ထုထည့်လိုက်ရ"

အဘွားရှေ့မှာ ဖြစ်၍ အမြဲတေ မျက်နှာအထားရခက်နေသည်။ ။ အဘွားက မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ နန်းမာလာ ယောက္ခမကြီးနှင့် စကားကောင်းနေသဖြင့် အနည်းငယ် တော်သေးသည်။ ။

"ယောက်မက ပိန်တယ်ဟာ"

"စလင်းဘော်ဒီပါ"

အမြဲတေက မိမိ၏ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူမရမလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် ယခုမှ နောင်တရရမလို ဖြစ်နေသည်။ ။

"အဘွားယာခင်းက အာလူး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ စားရင် ဝလာမှာ ပါလို့ ပြောလိုက် အမြဲတေ"

အဘွားက ဝင်၍ ခွန်းထောက်ပေးလိုက်သည်။ ။

"စားပေးစားပေး၊ ကိုယ့်အမေစိုက်ခင်း ကိုယ့်စိုက်ခင်းလို့ လာ သဘောထားပြီး စားပေး"

"ငါနော် ... ဟွန်း"

အမြဲတေ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး နန်းမာလာလက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ။ 'အမေ' လို့ ခေါ်ရမှာ တောင် ပါးစပ်မရဲသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ။ နန်းမာလာသည် ယောက်ျားရပြီးလည်း ပုံစံက မပြောင်းလဲသေး။

"အမြဲတေရေ၊ ပြန်ရအောင်၊ တော်ကြာ ဟိုကောင် ရိပ်မိနေဦးမယ်"

"အဘွားတို့ က ကိုကိုကိုဆို တုန်နေတာပဲ၊ နေပါဦး။ စကားပြောလို့ တောင်မဝသေးဘူး"

"အမြဲတေလဲ မနားရသေးဘူး နန်းမ၊ သူ နေရာသိသွားပြီပဲ၊ နောက်မှ လာလည်လိမ့်မယ်၊ ခု ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

နန်းမာလာက မခွဲနိုင်မခွာရက်သလို ခြံရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ။

"နင့်ကို ငါ့အိမ်မှာ ပဲတည်းစေချင်တာ၊ အမေက သူ့အိမ်မှာ ပဲ နေပါစေတဲ့ ၊ ငါ့အိမ်မှာ နင် ကျဉ်းကျပ်သွားမှာ စိုးလို့ တဲ့ လေ၊ နင် ဘာမှ အားမနာနဲ့ နော်"

"အမေတို့ က သိပ်စေတနာကောင်းကြတာ၊ ငါပျော်ပါတယ်၊ ငါ့အိမ်ကလွဲရင် ဘယ်နေရာမဆို ပျော်စရာကြီးပဲထင်ပါတယ်"

"အေးဟယ်၊ အန်ကယ်ကလဲ ဘယ်လိုမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ မတူညီတဲ့ အချက်တွေပေါ့၊ မိန်းမတွေက မုဆိုးမဖြစ်သွားပေမယ့် ရာခိုင်နှုန်းရှစ်ဆယ်လောက်ဟာ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘူး၊ ယောက်ျားတွေကတော့ မိန်းမရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတဲ့ နေ့ဟာ နောက်မိန်းမ ကြည့်တဲ့ နေ့ပဲတဲ့ လေ၊ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စိတ်

ညစ်ခံမနေနဲ့ ဒီမှာ ပျော်ရင် တစ်သက်လုံးပဲ နေတော့နော် ယောက်မ"

"နင်နော်"

အဖျားခတ်၍ စလိုက်သောစကားကြောင့် အမြဲတေသည် နန်းမာ လာလက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ် လိုက်သည်။ ။

"ပြောသာပြောရတယ်၊ နင့်မှာ ကိုကိုရှိပြီးသားဆိုတော့ ငါ့အစ်ကို အသည်းကွဲမှာ မြင်ယောင် သေးတယ်၊ ဒီလိုတော့ မ လုပ်သွားနဲ့ နော် ယောက်မ"

"တော်စမ်းပါဟယ်၊ သွားမယ်"

နန်းမာလာသည် လက်တပြပြနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ အဘွားခန္ဓာကိုယ်က ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စက်ဘီးနောက်၌ တင်နင်းရသည်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်မိချေ။ သို့သော် ...

နန်းမာလာ၏ နင့်မှာ ကိုကိုရှိပြီးသား ဟူသော စကားသည် အမြဲတေနှလုံးသားကို ဝန်ပိစေသည်။ ။ နှလုံးသားကို တာဝန်တစ်ရပ်အနေနှင့် ချုပ်နှောင်ထား၍ ရသလား။ အမြဲတေ ရင်ထဲလေးလံသွားသည်။ ။
